

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie Robert Hans Conijn

Strona pozwana Finanzamt Hamburg-Nord

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 52 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 43 WE) — Odmowa przyznania nierezydentom prawa do odliczenia wydatków poniesionych na doradztwo podatkowe w celu sporządzenia deklaracji podatkowej

Sentencja

Artykuł 52 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 43 WE) sprzeciwia się ustawodawstwu krajowemu, które nie zezwala osobie podlegającej ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu na odliczenie od kwoty dochodu podlegającego opodatkowaniu, jako kosztów nadzwyczajnych, wydatków na doradztwo podatkowe poniesionych w celu sporządzenia zeznania o wysokości osiągniętych dochodów na tej samej podstawie, co osoba podlegająca nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

(¹) Dz.U. C 251 z 09.10.2004

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 lipca 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Bruxelles (Belgia) — Gérald De Cuyper przeciwko Office national de l'emploi

(Sprawa C-406/04) (¹)

(Swobodne przemieszczanie się i pobyt na terytorium Unii Europejskiej — Zasiłek dla bezrobotnych — Wymóg posiadania faktycznego miejsca zamieszkiwania na terytorium krajowym)

(2006/C 224/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gérald De Cuyper

Strona pozwana: Office national de l'emploi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal du travail de Bruxelles — Wykładnia art. 17 WE i 18 WE ustanawiających obywatelstwo Unii — Przepis krajowy uzależniający przyznanie zasiłku dla bezrobotnych od przesłanki posiadania faktycznego miejsca zamieszkania na terytorium krajowym

Sentencja

Swoboda przemieszczania się i pobytu gwarantowana każdemu obywatelowi Unii Europejskiej przez art. 18 WE nie stanowi przeszkody w narzuceniu bezrobotnemu, który ukończył 50 lat i jest zwolniony z obowiązku wykazania gotowości do podjęcia pracy, wymogu posiadania miejsca zamieszkania, takiego jak ten zastosowany w sprawie w postępowaniu przed sądem krajowym, jako przesłanki zachowania jego uprawnienia do zasiłku dla bezrobotnych.

(¹) Dz.U. C 284 z 20.11.2004.

Wyrok Trybunału (pełny skład) z dnia 11 lipca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Edith Cresson

(Sprawa C-432/04) (¹)

(Artykuł 213 ust. 2 WE — Artykuł 126 ust. 2 EA — Naruszenie zobowiązań wynikających z funkcji członka Komisji — Pozbawienie prawa do emerytury)

(2006/C 224/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H.-P. Hartvig i J. Currall, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Edith Cresson (przedstawiciele: G. Vandersanden, L. Levi i M. Hirsch, adwokaci)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, C. Jurgensen i G. de Bergues, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga w trybie art. 213 ust. 2 akapit trzeci traktatu WE oraz art. 126 ust. 2 akapit drugi traktatu Euratom — Pozbawienie byłego komisarza prawa do emerytury — Naruszenie zobowiązań wynikających z funkcji członka Komisji

Sentencja

- 1) *Édith Cresson naruszyła zobowiązania wynikające z funkcji członka Komisji Europejskiej w rozumieniu art. 213 ust. 2 WE i art. 126 ust. 2 EA w związku z zatrudnieniem i warunkami pracy René Berthelota.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Komisja Wspólnot Europejskich, Édith Cresson i Republika Francuska pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 300 z 04.12.2004

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles — Belgia) — Mobistar SA przeciwko Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(Sprawa C-438/04) (¹)

(Sektor telekomunikacji — Usługa powszechna i prawa użytkowników — Przenoszenie numerów telefonicznych — Koszty założenia w przypadku przeniesienia numeru telefonu komórkowego — Artykuł 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) — Ceny połączeń wzajemnych związanych z zapewnieniem przenoszenia numerów — Zorientowanie cen na koszty — Uprawnienia prawodawcze krajowych organów regulacyjnych — Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) — Skuteczna ochrona prawna — Ochrona informacji poufnych)

(2006/C 224/12)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mobistar SA

Strona pozwana: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Przy udziale: Belgacom Mobile SA, Base SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Bruxelles — Wykładnia art. 30 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz. U. L 108 str. 51) — Przenoszenie numerów telefonicznych — Zorientowane na koszty ceny połączeń wzajemnych związanych z zapewnieniem przenoszenia numerów i podział kosztów między operatorów — Wykładnia art. 4 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz. U. L 108 str. 33) — Prawo odwołania się od decyzji krajowego organu regulacyjnego — Włączenie informacji poufnych do informacji, którymi powinien dysponować organ, do którego wniesiono odwołanie

Sentencja

- 1) *Ceny połączeń wzajemnych związane z zapewnieniem przenoszenia numerów, o których mowa w art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), dotyczą kosztów ruchu związanych z przeniesionymi numerami oraz kosztów założenia poniesionych przez operatorów sieci telefonii ruchomej w celu realizacji wniosków o przeniesienie numeru.*
- 2) *Artykuł 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22 nie sprzeciwia się przyjęciu środka krajowego, za pomocą którego ustala się określoną metodę obliczania kosztów oraz w którym z góry określa się przy pomocy teoretycznego modelu dotyczącego kosztów maksymalne ceny, których może żądać dotychczasowy operator od nowego operatora tytułem kosztów założenia, jeżeli ceny są ustalane w zależności od kosztów w ten sposób, że nie zniechęca się konsumentów do korzystania z usługi przenoszenia numerów.*
- 3) *Artykuł 4 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) należy interpretować w ten sposób, że organ powołany do rozpoznania odwołania od decyzji krajowego organu regulacyjnego powinien dysponować wszelkimi informacjami niezbędnymi do zbadania jego zasadności, w tym w razie potrzeby informacjami poufnymi, które organ regulacyjny brał pod uwagę przy wydaniu decyzji będącej przedmiotem odwołania. Jednakże do organu odwoławczego należy zapewnienie zachowania poufności tych informacji, z jednoczesnym poszanowaniem wymogów skutecznej ochrony prawnej i zagwarantowaniem prawa do obrony stron sporu.*

(¹) Dz.U. C 6 z 08.01.2005.